

GALLANT

V.E. Schwab bij Boekeryj:

De *Schemering*-trilogie:

De kleuren van magie

De kleuren van schaduw

De kleuren van licht

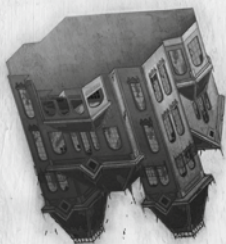
Het onzichtbare leven van Addie LaRue

Gallant

GALLANT

V. E. SCHWAB

BOEKERIJ

ISBN 978-90-225-9521-3

ISBN 978-94-023-1843-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Gallant*

Vertaling: Maren Mostert

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Illustraties schutbladen: © Lasq.draws (Laura Sampaio de Queiroz)

Illustraties binnenwerk: © Manuel Šumberac

Zetwerk: Pier Post

© 2022 Victoria Schwab

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Uitgegeven in overeenstemming met de auteur, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, vs.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die naar deuren zoekt
en dapper genoeg is om ze te openen,
en soms zo stoutmoedig is om een eigen deur te creëren.

De meester van het huis staat bij de tuinmuur.

Die is van grimmig grauwe stenen met een smeedijzeren poort, in het midden vergrendeld. Tussen de massieve deur en de stenen muur is een kleine kier, waar de geur van de zomer, zoet als honingmeloen, en een beetje warmte van de zon doorheen komen als de wind uit de goede richting komt.

Maar vanavond staat er geen wind.

Hoewel de maan niet schijnt, baadt de meester in het licht. Het beschijnt de randen van zijn versleten, voddige jas en de huid van zijn gezicht op de plekken waar zijn botten te zien zijn.

Hij strijkt met zijn hand langs de stenen muur, op zoek naar scheuren en barsten onder de koppige klimoprانken die zich als klauwen in elke spleet hebben vastgezet. Er brokkelt een stuk steen af dat op de grond valt, waardoor een holte met een nestje zichtbaar wordt. De boosdoener, een veldmuis, krabbelt vlug langs de muur omlaag en schiet over een laars van de meester weg. Maar de meester kan het beestje nog net met zijn hand vangen, met de vloeiende beweging van een slingerende slang.

Hij buigt zijn hoofd naar het gat waar de steen zat en tuurt er met zijn melkwitte ogen doorheen, naar de andere kant. De andere tuin. Het andere landhuis.

In zijn hand kronkelt de veldmuis, en de meester knijpt hem fijn.

'Stil maar,' zegt hij, en zijn stem klinkt hol, alsof hij in een grote lege kamer staat. Hij spitst zijn oren om de geluiden aan de andere kant van de muur op te vangen, het zachte tjilpen van de vogels, de ruisende wind door de blaadjes, een verre smekende stem van iemand die in zijn slaap praat.

Dan raapt hij de steenbrok glimlachend op en stopt hem terug in de muur, waar hij geduldig als een geheim zal wachten.

Het veldmuisje beweegt zich niet langer in zijn onverbidelijke greep.

Wanneer hij zijn hand weer opent is er niets anders van de muis over dan een hoopje as, het vergane lijffe en een paar witte tandjes, niet veel groter dan zaden.

Hij strooit ze op de onvruchtbare grond uit, zich afvragend wat er zal ontkiemen.

Deel een

DE SCHOOL

Hoofdstuk een

De stortregen roffelt als trommelende vingers op het tuinschuurtje. Hoewel er op het hele terrein van Merilance geen tuin is, noemen ze het toch een tuinschuur, en zelfs dat kun je het eigenlijk niet noemen. Het is aan één kant verzakt, als een verwelkte plant, en van goedkoop metaal en hout gemaakt, dat vol zit met houtrot. Overal op de grond liggen stukken tuingereedschap, scherven van gebroken plantenspotten en peuken van gestolen sigaretten, en Olivia Prior staat er in het donker middenin, wensend dat ze het uit kon schreeuwen.

Wensend dat ze de pijn van de felrode striemen in haar hand en haar woede om kon zetten in geluid, dat ze de schuur kort en klein kon slaan, zoals ze de hete pan in de keuken op de grond had laten kletteren toen ze zich eraan brandde. Of tegen de muren aan rammen, zoals ze het liefst bij Clara had gedaan, omdat ze het fornuis had aan laten staan en het gore lef had gehad te lachen toen Olivia de hete pan naar lucht happend liet vallen. De brandende, withete pijn, de roodgloeiende woede, de ergernis van de kok over de verpeste pap, en Clara's tot een grimas op elkaar geperste lippen, waarna ze zei: 'Zo veel pijn kon het niet doen, want ze maakte geen enkel geluid.'

Als haar handpalm niet zo'n pijn had gedaan en de kok er niet was geweest om haar tegen te houden, had Olivia haar handen om de keel van het meisje geklemd. Maar het zou haar maar een kort moment van genoegdoening hebben gegeven, plus een hele week straf, en dat was het niet waard. Dus had ze het op een na beste gedaan: ze was de bedompte keuken, die meer weg had van een grafombe, uit gestormd terwijl de kok haar woedend nariiep.

En nu staat ze in het tuinschuurtje en wil ze niets liever dan net zo

veel herrie maken als de regen op het lage dak van tinnen platen, door een van de grote scheppen te pakken en er hard mee tegen de dunne metalen muren te slaan, alleen maar om ze te horen galmen. Maar dan zou iemand haar horen en haar gaan zoeken. En als ze haar hier, op deze geheime plek, zouden vinden, zou ze nergens anders meer stiekem heen kunnen gaan om even te ontsnappen aan de andere meisjes. Weg van de strenge zusters. Weg van de school.

Met ingehouden adem drukt ze haar verbrande hand net zo lang tegen het koele metaal van de schuur tot de pijn minder wordt.

Het schuurtje zelf is geen geheim. Het staat achter het schoolgebouw aan de overkant van de oprijlaan met grind, achter op het terrein. Door de jaren heen hebben sommige meisjes geprobeerd het voor zichzelf op te eisen, om er stiekem te roken, te drinken of te zoenen, maar na één keer kwamen ze nooit meer terug. Ze vinden het er griezelig en eng, beweren ze, met de klamme aarden grond en de vele spinnenwebben, én nog iets anders: het beangstigende gevoel alsof het er spookt, waardoor hun nekhaartjes recht overeind gaan staan, al weten ze niet precies waarom.

Maar dat weet Olivia wel.

Het komt door dat dode ding in de hoek. Of wat ervan over is. Het is geen boze geest of spook, en niet meer dan een voddige lap stof, een handjevol tanden en één enkel slaperig oog dat er in het donker boven zweeft. Het beweegt zich als een zilvertisje aan de rand van Olivia's blikveld en elke keer als ze ernaar kijkt, schiet het snel weg. Maar als ze heel stil blijft staan en voor zich uit staart, kan het zijn dat er jukbeenderen en een hals zichtbaar worden. Het zou misschien gewichtloos als een schaduw dichterbij komen en naar haar knipogen, glimlachen of zuchten.

Ze heeft zich natuurlijk wel eens afgevraagd wie het was toen het nog een fysiek lichaam met botten en huid had. Het ene oog zweeft iets hoger dan haar hoofd in de lucht en toen ze een keer een glimp van een muts opving en de rafelige zoom van een schort, dacht ze even dat het misschien een zuster was. Niet dat het er iets toe doet, want nu is het enkel een dodeling die achter haar rug op de loer ligt.

Ga weg, denkt ze, en misschien kan het haar gedachten horen, want

het deinst naar achteren en trekt zich weer terug in de donkere hoek, haar alleen achterlatend in het naargeestige schuurtje.

Olivia leunt tegen de muur aan.

Toen ze nog een stuk jonger was vond ze het leuk om te doen alsof dít haar huis was in plaats van Merilance. Ze speelde dat haar vader en moeder de deur uit waren gegaan zodat zij de boel kon opruimen en schoonmaken. Ze zouden even later weer thuiskomen.

Zodra het huis netjes en schoon was.

Toen had ze het stof in de schuur weggeveegd en de spinnenwebben verwijderd, de gebroken plantenpotten opgestapeld en de spullen op de planken aan de muren geordend. Maar hoe schoon en netjes ze het schuurtje ook maakte, het was nooit schoon genoeg, haar ouders kwamen niet terug.

Een thuis kies je zelf. Deze vijf woorden stonden op een verder lege bladzijde van haar moeders dagboek, met zo veel witte ruimte eromheen dat het een raadsel leek. Maar feitelijk was alles wat haar moeder had opgeschreven een raadsel dat opgelost moest worden.

Inmiddels is de regen minder geworden, het klinkt niet langer als trommelslagen, maar als het onregelmatige getik van vingers die veveeld op een tafel kloppen, en Olivia duwt zich met een diepe zucht van de muur af om het schuurtje uit te lopen.

Buiten is het grijs en grauw.

De grijze dag gaat langzaam over in een net zo grijze avond, het schemerlicht strijkt over het grauwe grindpad dat langs de grauwgrijze muur loopt die Merilance, de meisjesschool, omringen.

Het woord 'school' roept beelden op van rechte rijen houten tafels en ijverig gekrabbel van pennen en potloden. Van studerende leerlingen. Ze studeren wel, maar het houdt niet zo veel in, het onderwijs is vooral op de huishoudelijke praktijk gericht. Ze leren er dingen zoals het schoonmaken van een open haard, brood bakken of het verstellen van kleren. En hoe je moet overleven in een wereld waarin je niet gewenst bent. Of hoe je als spook in een huis moet wonen waar je je niet thuis voelt.

Merilance mag zich dan wel een school noemen, maar in werkelijkheid is het een tehuis voor onhandelbare tienermeisjes zonder hoop

op een beetje geluk. Arme weesmeisjes, door iedereen afgewezen. Het saaie, grauwe gebouw doemt als een grafombe op en wordt niet omgeven door mooie parken of glooiende tuinen maar door verwaarloosde bijgebouwen aan de rand van de stad, met façades die aan uitgemergelde oude gezichten doen denken, en schoorstenen waar constant rook uit omhoog kringelt. Om het schoolgebouw staan geen muren, geen smeedijzeren poorten, het heeft alleen een losstaande boog bij de ingang, die lijkt te zeggen: voel je vrij om weg te gaan, als je ergens anders heen kunt. Maar als je vertrekt – en zo nu en dan doen meisjes dat – kun je niet meer terug. Eén of twee keer in het jaar keren meisjes terug, ze bonken wanhopig en vergeefs op de deur, waardoor de anderen duidelijk wordt dat je wel kunt dromen van een gelukkig leven en een fijn thuis, maar dat zelfs deze grafombe van een school altijd nog beter is dan op straat te moeten leven.

En toch komt Olivia ondanks dat alles soms in de verleiding.

Dan staart ze naar de stenen boogpoort aan de rand van het grind die haar aan een gapende mond doet denken en vraagt zich af: wat als ik weg zou kunnen... Ze mijmert erover en denkt: op een dag ga ik weg.

Ze zou 's avonds inbreken bij de vertrekkers van de zusters, om er naar binnen te glippen en alles wat ze kan vinden mee te nemen voordat ze weggaat. Dan zou ze als dakloze op straat leven en misschien wel een treinrover worden, een inbreker of een oplichter, zoals de mannen uit de damesromannetjes die Charlotte altijd leest, die ze van een jongen krijgt die ze elke week in het geheim aan de rand van het grindpad ontmoet. Maar hoewel Olivia eindeloos veel verschillende dingen bedenkt die ze in de toekomst zou kunnen doen, kruipt ze elke avond weer in het smalle bed in de overvolle slaapzaal, in een tehuis dat verre van een thuis is en dat ook nooit zal worden. En elke ochtend wordt ze op diezelfde plek wakker.

Olivia sluipt terug over de binnenplaats, het gladde grind knerpt onder haar voeten met een regelmatig *shh*-geluid. Ze houdt haar ogen op de grond gericht, speurend naar iets van kleur tussen het grijs. Na een flinke regenbui vinden enkele groene sprietjes nu en dan hun weg tussen de steentjes door, of er vormt zich een koppig laagje groen mos op de keien, maar deze kleuren houden nooit lang stand. De enige

bloemen die ze soms ziet in het kantoor van de directrice zijn niet echt, de kleurige zijden bloemblaadjes zijn al lang vervaagd en vaalgrijs door het stoflaagje dat erop ligt.

Maar terwijl Olivia om de school heen loopt, naar de zijdeur die ze op een kier open heeft gelaten, vangt ze een glimp op van iets geels. Onkruid met een kleine bloem die haar kopje tussen de steentjes opsteekt. Ze hurkt op haar knieën neer, de pijn van het grind negerend, en strijkt met haar duim voorzichtig over de bloemblaadjes. Ze wil het bloemetje net plukken als ze voetstappen op het grind hoort knerpen en het bekende ruisen van de rokken van een zuster.

De vrouwen zien er allemaal hetzelfde uit in hun eens helderwitte jurken met een witte ceintuur. Maar dat zijn ze niet. Je hebt zuster Jessamine, met haar gespannen, zure lachje, alsof ze altijd op een stukje citroen sabbelt, zuster Beth, met haar diepliggende ogen en dikke wallen eronder, zuster Lara, met een stem zo hoog als een piepende fluitketel.

Én zuster Agatha.

‘Olivia Prior!’ roept de vrouw buiten adem. ‘Wat doe jij daar?’

Olivia steekt haar handen op, al weet ze dat het zinloos is. Zuster Sarah leerde haar gebarentaal en dat volstond, totdat de vrouw vertrok en niemand anders de moeite nam het te leren.

Nu doet het er niet toe wat Olivia gebaart, want niemand weet wat de gebaren betekenen.

Agatha staart haar aan terwijl Olivia gebaart *ik plan mijn ontsnapping*, maar halverwege zwaait de zuster ongeduldig met haar handen.

‘Wáár – is – je – schrijfbord?’ vraagt ze luid en langzaam, alsof Olivia slechthorend is. Dat is niet zo. Wat het schrijfbordje betreft, dat heeft ze meteen achter een rij jampotten in de kelder verstopt toen ze het haar gaven, compleet met een touwtje zodat ze het om haar nek kon hangen.

‘Nou? Waar is het?’ eist de zuster.

Hoofdschuddend maakt Olivia het eenvoudigste gebaar voor regen en herhaalt dit een paar keer zodat de vrouw het goed kan zien, maar Agatha maakt enkel een afkeurend *tsk*-geluid, grijpt Olivia’s pols beet en trekt haar met zich mee naar binnen.

‘Je hoort in de keuken te zijn,’ snauwt de zuster terwijl ze Olivia met kortdate stappen door de gang meevoert. ‘Nu is het tijd voor het avondeten, en jij hebt niet geholpen.’ En toch, denkt Olivia wanneer de etensgeuren haar tegemoetkomen, is het eten wonder boven wonder klaar.

Ze komen bij de eetzaal, waar hoge meisjesstemmen klinken, maar de zuster duwt haar vooruit, langs de deuren.

‘Zij die niets bijdragen, mogen ook niet deelnemen,’ verklaart ze, alsof dit het motto van Merilance is en niet iets wat ze net zelf heeft bedacht. Tevreden met zichzelf knikt ze kort en Olivia ziet al voor zich dat de vrouw de woorden op een kussensloop borduurt.

Dan komen ze bij de slaapzaal, waar vierentwintig bedden staan met elk een dun plankje erboven van licht hout, zoals lucifers.

‘Naar bed, jij,’ zegt de zuster streng, al is het nog niet eens donker buiten. ‘Misschien,’ voegt ze eraan toe, ‘kun je de tijd gebruiken om na te denken over wat het betekent om een Merilance-meisje te zijn.’

Olivia zou nog liever een hap glasscherven eten dan gehoorzamen, maar ze knikt gedwee en doet haar best om er schuldbevestigend uit te zien. Ze buigt zelfs even met een hoofdknik, maar dat doet ze alleen zodat de zuster niet kan zien dat ze haar mond vertrekt tot een opstandig lachje. Laat dat ouwe wijf maar denken dat ze spijt heeft.

Mensen denken zo veel over Olivia.

Maar het meeste is niet waar.

De zuster schuifelt snel de slaapzaal uit om op tijd te zijn voor het avondeten, en Olivia gaat naar binnen. Bij het eerste bed blijft ze staan luisteren totdat ze de ruisende rokken van de vrouw niet meer hoort. Zodra Agatha is verdwenen glipt ze de gang weer in en gaat de hoek om, naar de vertrekken van de zusters.

Iedere zuster heeft haar eigen kamer. De deuren zitten altijd op slot, maar het zijn oude, eenvoudige sloten, en de sleutels hebben simpele tanden, niet meer dan wat uitsteeksels.

Olivia haalt een stuk metaaldraad uit haar zak. Ze weet hoe Agatha's sleutel eruitziet, de tanden vormen een hoofdletter E. Na wat gefriemel klikt het slot en de deur gaat open. Die geeft toegang tot een keurig opgeruimde, kleine slaapkamer, met veel kussentjes waar met de hand spreuken op zijn geborduurd.

Wij zijn hier in Gods genade.

Er is voor alles een plek, en alles heeft zijn eigen plek.

Een opgeruimd huis geeft het hoofd rust.

Olivia loopt om het bed heen en volgt de sierlijk geborduurde woorden met haar vingers. Op de vensterbank staat een kleine spiegel en als ze erlangs loopt, vangt ze een glimp van zwart haar en bleke wangen op. Ze schrikt ervan, tot ze beseft dat het haar eigen spiegelbeeld is. Bleek. Kleurloos. Het spook van Merilance. Zo noemen de andere meisjes haar. Maar als ze dat zeggen, klinkt er altijd lichte angst door in hun stemmen, wat haar dan toch een beetje voldoening geeft. Olivia bekijkt zichzelf in de spiegel en glimlacht.

Ze knielt voor het esenhouten nachtkastje naast Agatha's bed neer. De zusters hebben ieder zo hun eigen onvolkomenheden. Lara verstopt haar sigaretten in het nachtkastje, Jessamine bewaart er haar zak met snoepjes en Beth haar damesromannetjes. En Agatha?

Oké, zij heeft er meer dan één. In haar laatje ligt een fles cognac en daaronder vindt Olivia een koekblik met geglazuurde koekjes en een papieren zak met mandarijnen, feloranje als ondergaande minizonnen. Ze pakt drie koekjes en één mandarijn, waarna ze muisstil wegsliuip, terug naar de lege slaapzaal, om van haar bij elkaar gescharrelde avondmaal te genieten.

Hoofdstuk twee

Olivia stalt haar buitgemaakte picknick op haar bed uit.

Eerst eet ze de koekjes snel op, maar van de mandarijn wil ze zo lang mogelijk genieten. Ze pelt hem in één keer, de zonnig oranje schil krult op en onthult de vrolijk gekleurde partjes. De frisse geur van het gestolen stuk fruit blijft in de slaapzaal hangen, maar het kan haar niks schelen. De smaak van de mandarijn doet haar aan de lente denken, aan met je blote voeten door het gras rennen of aan een warm land.

Haar bed staat aan de verre kant van de zaal, ze zit met haar rug tegen de muur aan terwijl ze van haar maaltje geniet. Dat is heel handig, want zo kan ze de deur zien. Maar ook het dode ding dat op Clara's bed zit.

Deze dodeling is kleiner dan die in het schuurtje. Ze heeft knobbelige ellebogen en knieën, en één oog dat nooit knippert. Terwijl ze naar Olivia kijkt, die van haar eten smult, trekt ze met een hand aan een slordige vlecht. De manier waarop de dodeling beweegt heeft iets meisjesachtigs. De tuitende lippen, het hoofd een beetje schuin, en zoals ze in haar oor fluistert wanneer ze probeert in slaap te vallen, zacht en toonloos, met woorden die niets meer zijn dan langs haar wangen strijkende lucht.

Olivia kijkt de dodeling net zo lang boos aan totdat die in het niets oplost. Dat is de truc met dit soort schimmige geesten.

Ze willen dat je naar ze kijkt, maar als je dat doet verdragen ze het gek genoeg niet.

Gelukkig kunnen ze haar niet aanraken, bedenkt ze. Ze sloeg een keer in een boze bui naar een dodeling, maar haar vingers graaiden er doorheen. Geen griezelige tochtvlaag langs haar huid, zelfs geen fluistering van lucht. Dat gaf haar toen een beter gevoel, omdat ze wist dat de do-

deling niet tastbaar was, het was er niet echt – niet dáár – en kon niets anders doen dan glimlachen, fronsen of mokken.

Achter de deur veranderen de geluiden.

Olivia luistert naar het geschuifel van voeten en het gekletter van borden die na het eten op worden gestapeld in de eetzaal aan het eind van de gang, het gebonk van de wandelstok van de directrice wanneer ze opstaat om de meisjes een wijze les mee te geven voor de avond – vermoedelijk over reinheid, deugzaamheid of bescheidenheid. Ook zuster Agatha zal de les ongetwijfeld goed in haar oren knopen, om de woorden op een kussensloop te borduren.

In de slaapzaal klinkt de stem van de directrice krassend op de achtergrond – nog een voordeel, denkt Olivia terwijl ze de kruimels van haar bed veegt en de zonnig oranje reep van de mandarijnschil onder haar kussen verstoppt, zodat ze de friszoete geur nog een poosje kan ruiken. Dan reikt ze naar de spullen op haar plank boven het bed.

Elk bed heeft zo'n plankje, maar wat erop staat verschilt. Sommige meisjes hebben een pop, die ze van een liefdadigheidsorganisatie hebben gekregen of zelf van lapjes hebben gemaakt, en andere hebben een boek dat ze graag lezen, of een borduurwerkje. Op Olivia's plank liggen voornamelijk schetsboeken en er staat een pot met kleurpotloden, kort van het vele gebruik maar met scherp geslepen punten. (Ze is een getalenteerd tekenaar en hoewel de zusters van Merilance het niet bepaald aanmoedigen, erkennen ze het wel.) Maar vanavond laat ze de schetsboeken links liggen en gaan haar vingers naar het groene dagboek op het uiteinde van de plank.

Het was van haar moeder.

Haar moeder, die altijd een mysterie voor haar is gebleven, een blanco bladzijde, een omtrek met vage lijnen, net dik genoeg om de lege ruimte erbinnen, de afwezigheid, te markeren. Olivia pakt het dagboek voorzichtig op en strijkt met haar hand over de kaft, die in de loop van de jaren is versleten – het is de enige herinnering aan haar leven voordat ze naar Merilance ging. Ze was nog geen twee jaar toen ze in het tehuis kwam dat iets wegheeft van een graftombe, in een smoezelig jurkje met vlekken en kleine geborduurde wilde bloemen erop. Ze kon wel uren voor de deur hebben gestaan voordat ze haar vonden, zeiden de zusters,

omdat ze niet huilde en muisstil was. Maar dat kan ze zich niet herinneren. Ze weet niets meer van die tijd. Ze kan zich de stem van haar moeder niet herinneren, en wat haar vader betreft, het enige wat ze over hem weet, is dat ze hem nooit heeft gezien. Hij was al overleden voordat ze werd geboren, althans, dat kon ze uit de woorden van haar moeder in het dagboek opmaken.

Het is vreemd, dat dagboek.

Ze heeft elk detail ervan in haar geheugen geprent, van de groene kaft tot de sierlijke G op de voorkant – ze heeft jarenlang geprobeerd uit te vogelen waar die voor staat: Georgina, Genevieve of Gabrielle – tot de identieke dubbele lijnen eronder, die er niet op zijn gedrukt of met een pen op zijn gekrabbeld, maar ingekerfd, twee evenwijdige groefjes die van de ene rand naar de andere lopen. Van de vreemde inktbloemen die hele pagina's beslaan tot de aantekeningen in haar moeders handschrift, sommige uitgebreid en andere alleen in enkele woorden, soms duidelijk leesbaar en dan weer met slordige krabbels en hanenpoten, maar allemaal aan dezelfde 'jij' gericht.

Toen Olivia jonger was dacht ze dat zij die 'jij' was, dat haar moeder door de tijd heen tegen haar sprak, alsof die drie letters een hand vormden die via de woorden op het papier naar haar reikte.

Als je dit leest, ben ik veilig.

Ik droomde vannacht over jou.

Weet je nog wanneer...

Maar uiteindelijk begon ze te begrijpen dat de 'jij' iemand anders was: haar vader. Hoewel hij nooit terugschreef, bleef haar moeder schrijven alsof hij dat wel deed, in bedekte termen over hun relatie: over gekooide vogels, sterreloze nachthemels, ze beschrijft zijn genegenheid en haar liefde en angst, en uiteindelijk, achter in het boekje, over Olivia. *Onze dochter.*

Daarna lijkt haar moeder in de war, alsof het helemaal niet goed met haar gaat. Ze begint te schrijven over schaduwen die als vingers in het donker naar haar klauwen en stemmen, die haar, gedragen op de wind, naar huis roepen. Even verderop hapert haar sierlijke handschrift, het wordt slordiger, totdat ze in de diepe afgrond van waanzin lijkt te vallen.

Die afgrond? Dat was de nacht waarop haar vader stierf.

Hij was ziek. Haar moeder schreef erover, zoals hij weggewijnde terwijl haar buik rond werd als de volle maan, een verterende ziekte die hem weken voordat Olivia werd geboren uit het leven wegnam. En toen hij stierf, stortte haar moeder in die bodemloze afgrond. Ze ging eraan kapot. Haar sierlijke, liefdevolle woorden werden grillig en onbegrijpelijk.

Het spijt me dat ik vrij wilde zijn, sorry dat ik de poort opende, sorry dat je er niet meer bent en ze kijken hij kijkt hij wil je terug maar jij bent dood hij wil mij maar ik ga niet naar de andere kant hij wil haar maar zij is alles wat ik van jou en mij heb zij is alles wat ik heb ze is alles wat ik wil ik wil naar huis

Olivia vindt het niet fijn om deze pagina's te lezen, deels omdat het de hersenschimmen of hallucinaties zijn van een vrouw die totaal de weg kwijt is. En ook omdat ze zich dan afvraagt of die waanzin misschien erfelijk is. Of zij het ook in haar bloed heeft, en of het sluimerend wacht tot het gewekt wordt.

Dan stoppen de aantekeningen uiteindelijk en zijn de bladzijden leeg totdat er bijna aan het eind van het dagboek een laatste brief is geschreven, niet gericht aan haar vader, levend of dood, maar aan háár.

Olivia Olivia Olivia, schrijft haar moeder, de naam staat op één bladzijde en ze laat haar blik over het met inkt bevlekte papier gaan terwijl ze met haar vingers de wirwar van woorden volgt, langs de doorgehaalde tekst, alsof haar moeder zich een weg vocht door haar eigen verwarrende gedachten.

Plotseling ziet Olivia vanuit haar ooghoek iets flikkeren. De dodeling is dichterbij gekomen en tuurt over Clara's kussen schaapachtig naar haar. Het houdt haar hoofd wat schuin en Olivia doet hetzelfde. Ze hoort de andere meisjes aankomen en klapt het dagboek snel dicht.

Enkele seconden later zwaait de deur open en stromen de meisjes naar binnen.

Uitgelaten kletsend verspreiden ze zich in de slaapzaal. De jongere meisjes kijken fluisterend in haar richting maar wanneer ze terugkijkt, schieten ze als insecten langs haar heen naar de veiligheid van hun bedden. De oudere meisjes keuren haar geen blik waardig. Ze doen alsof ze er niet is, maar ze weet wel beter: ze zijn bang voor haar. Daar heeft ze zelf voor gezorgd.

Toen Olivia tien was heeft ze de anderen laten zien dat er niet met haar valt te spotten.

Ze liep door de gang en hoorde haar moeders woorden uit de mond van iemand anders.

‘Deze dromen breken me op,’ klonk het. *‘Als ik droom, weet ik dat ik wakker moet worden. Maar wanneer ik wakker ben, kan ik alleen maar aan die dromen denken.’*

Toen ze bij de slaapzaal kwam zag ze de zilverblonde Anabelle op haar bed zitten, ze las de aantekeningen voor aan een stel meisjes die er hard om moesten lachen.

‘In mijn dromen verlies ik je elke keer weer. En wanneer ik wakker ben, ben je er niet meer.’

Met Anabelles spottend hoge, zangerige stem klonken de woorden ronduit belachelijk, en de waanzin van haar moeder was voor iedereen die het hoorde duidelijk. Olivia liep met woeste stappen naar hen toe en probeerde het dagboek van Anabelle af te pakken, maar het meisje liep snel weg, buiten haar bereik, gemeen naar haar grijnzend.

‘Als je het terug wilt,’ zei ze terwijl ze het dagboek ophield, ‘kun je me het gewoon vragen.’

Olivia’s keel snoerde dicht. Ze deed haar mond open, maar het enige wat ze kon uitbrengen was een boze zucht.

Anabelle lachte haar uit omdat ze stil bleef. Dat was de druppel en Olivia vloog het meisje aan. Haar vingers konden het dagboek net niet vastpakken en streken langs de kaft voordat twee meisjes haar wegtrokken.

‘Nee, nee,’ jende Anabelle, zwaaiend met haar wijsvinger. ‘Je moet het me vragen.’ Ze liep zijwaarts naar Olivia toe. ‘Je hoeft niet eens te gillen.’ Ze boog zich wat intimiderend naar haar toe, haar oor naar Olivia gericht alsof ze wilde dat ze smekend ‘alsjeblieft’ zou zeggen om haar dagboek terug te krijgen. Maar ze klemde haar kiezen op elkaar.

‘Wat is er mis met haar? Is ze gek of zo?’ sneerde Lucy, en ze trok haar neus voor haar op.

Gek.

Bij dat woord keek Olivia woedend naar Lucy. Alsof ze vorig jaar de ziekenboek niet was binnengeglipt en een boek over anatomie had gepikt, waarvan ze de afbeeldingen van het menselijke stemorgaan, de mond en

keel had nagetekend. Alsof ze die avond in haar bed niet haar hals en nek had bevoeld, in een poging te ontdekken hoe het kwam dat ze niet kon praten, om erachter te komen wat er mis was met haar.

‘Vooruit, vrág het dan,’ drong Anabelle aan terwijl ze het dagboek omhooghield. En toen Olivia nog steeds niets zei klapte het meisje het boek open en liet haar moeders woorden zien, waarna ze haar vingers over de bladzijden streek en ze afscheurde.

Het geluid van het scheurende papier klonk harder dan wat dan ook. Olivia rukte zich los uit de greep van de meisjes en viel Anabelle aan, ze klemde haar handen stevig om haar keel. Het meisje gilte het uit en Olivia kneep haar keel net zo lang dicht tot ze niet meer kon praten of ademen en ineens verschenen de zusters, die tussenbeide kwamen.

Anabelle snikte hard en Olivia keek haar met een hatelijke blik aan. Ze werden allebei zonder avondeten naar bed gestuurd.

‘Het was maar een geintje,’ foeterde Anabelle terwijl ze op haar bed neerplofte, en Olivia stopte stilletjes de afgescheurde bladzijden zorgvuldig terug in het dagboek van haar moeder. Ze voelde Anabelles keel nog onder haar handen en ze prentte het in haar geheugen. Dankzij het anatomieboek had ze precies geweten op welke plek ze moest drukken.

Nu laat ze haar vingers langs de randen van het dagboek gaan, waar de afgescheurde bladzijden nog altijd verder uitsteken dan de rest. Haar donkere ogen lichten even op als ze naar de andere meisjes kijkt die om haar heen de slaapzaal in lopen.

Rondom Olivia’s bed is een gracht, zo voelt het tenminste. Een kleine onzichtbare rivier die niemand zal oversteken, waardoor haar bed een soort kasteel is, een verstevigd fort.

De jongere meisjes denken dat ze vervloekt is en vinden haar eng. En de oudere meisjes vinden haar een mafkees.

Het kan Olivia niks schelen, zolang ze haar maar met rust laten.

Anabelle komt als laatste binnen. Haar lichte ogen schieten naar Olivia’s hoek van het vertrek, en wanneer ze een hand naar haar zilverblonde vlecht brengt glimlacht Olivia.

Die avond, nadat ze de uitgerukte bladzijden veilig in het dagboek had terug gestopt glipte Olivia haar bed uit toen de lampen uit waren en de andere Merilance-meisjes lagen te slapen. Ze sloop naar de keuken, pakte